

Підсумовуючи вищесказане, можемо констатувати той факт, що для захисту прав та законних інтересів суб'єктів спортивної сфери існує розгалужена система національних та міжнародних позасудових органів вирішення спортивних спорів. Незважаючи на це, в Україні недостатньо розвинена система таких органів, оскільки виключно футбольна сфера має дієвий механізм вирішення спортивних спорів на національному рівні, а тому існує значна необхідність у створенні Спортивного арбітражного суду при НОК України для забезпечення захисту прав представників інших видів спорту.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Залізко О. Спортивний спір : поняття та класифікація / О. Залізко // Національний юридичний журнал : Теорія та практика. – Режим доступу : http://jurnaluljuristic.in.ua/archive/2018/3/part_2/18.pdf.
2. Спортивний арбітраж / Офіційний сайт Української арбітражної асоціації. – Режим доступу : <http://arbitration.kiev.ua/uk-UA/Galuzevi-arbitrazhi/Sportyvnyj-arbitrazh.aspx?ID=492>.
3. Procedural Rules of CAS / Official website of Court of Arbitration for Sport. – Режим доступу : <http://www.tas-cas.org/en/arbitration/code-procedural-rules.html>
4. CASові нюанси / Взгляд юриста : Юридический блог компании Jurimex. – Режим доступу : <http://jurblog.com.ua/2018/09/13480/>
5. Бордюгова Г. Міжнародний спортивний арбітраж: засади й особливості діяльності та словник найуживанішої лексики / : – К.: АВІАЗ, 2015. – 160 с. – Режим доступу : <http://noc-ukr.org/attachments/160225144504-93c6f037726d77ae4f54f91f62f81003/>
6. Спортивний арбітраж / Офіційний сайт Української арбітражної асоціації. – Режим доступу : <http://arbitration.kiev.ua/uk-UA/Galuzevi-arbitrazhi/Sportyvnyj-arbitrazh.aspx?ID=492>.

*Хижняк Анастасія Володимирівна,
асистент кафедри цивільного права
Національний університет «Одеська юридична академія»*

ОСОБЛИВОСТІ ВИРІШЕННЯ СПОРІВ ЩОДО ВИЗНАЧЕННЯ УЧАСТІ БАТЬКА У ВИХОВАННІ ДИТИНИ

Сім'я, родина – найвища цінність на Землі, яка робить життя кожної людини щасливим, повноцінним, плідним. Всім зрозуміло, що батьки

повинні усвідомлювати, що саме вони виконують важливу соціальну роль, адже кожна повноцінна родина є фундаментом здорового суспільства.

На даному етапі розвитку науки необхідно відзначити праці наступних видатних вчених: Є.О.Харитонова, Є.І. Харитонова, Н.Ю. Голубєва, М.С. Бондаренко, Ю.С. Червоний та інші.

Статтею 141 Сімейного Кодексу України передбачено, що мати, батько мають рівні права та обов'язки щодо дитини, незалежно від того, чи перебували вони у шлюбі між собою. Однак, в реаліях це не завжди так.

Варто звернути увагу на те, що, як правило, після розлучення батьків, дитина залишається з матір'ю, що зумовлено моральними цінностями материнства, впевненості в тому, що тільки мати може дати їй необхідну любов та турботу. В зв'язку з цим, вважаю за необхідне висвітлити проблему обмеження прав саме батька, тому в даній статті висловлюю рекомендації виходячи з власного практичного адвокатського досвіду.

Перш за все, хочу звернути увагу що законодавством передбачена можливість мирного вирішення питання щодо спілкування з дитиною, шляхом укладання договору про здійснення батьківських прав тим з подружжя, хто проживає окремо. В даному договорі сторони можуть визначити наступне: періодичність та тривалість побачень, матеріальну забезпеченість дитини. Даним договором не може бути обмежене право на спілкування з дитиною.

Однак, трапляється так, що матір не бажає вирішувати такі питання мирно і усіляко чинить перешкоди вільному спілкуванню дитини з її рідним батьком, не дає можливості брати участь у вихованні дитини, бачитися з нею, або навіть не надає інформації щодо навчання, медичного обстеження, проведення дозвілля їх спільної дитини. Так, це незаконно, але ніякої відповідальності на даній стадії мати не несе. Тому, надзвичайно важливо визначити вірну лінію поведінки у разі створення останньою неправомірних перешкод законному праву спілкування з дитиною та її виховання.

Статтею 158 Сімейного кодексу України закріплено право того з батьків, хто проживає окремо, звертатися із заявою до органу опіки та піклування з метою визначення способу участі у вихованні дитини та спілкуванні з нею. Проаналізувавши умови життя батька, його ставлення до дитини, інші обставини, орган опіки і піклування затверджує графік часу спілкування з дитиною кожного із батьків. Варто зазначити, що рішення органом опіки та піклування, є обов'язковим до виконання.

Однак, часто трапляються випадки, що батьки не дотримуються рішення органу опіки та піклування, ставляючи на перший план не інтереси дитини, а власну неприязнь до колишнього подружжя. Хоча, як зазначалося,

рішення органу опіки та піклування є обов'язковим до виконання, звертаю увагу, що з практики органи виконавчої служби України не мають права примусити виконувати дане рішення того з батьків, з ким проживає дитина.

З метою уникнення можливих порушень прав батька на можливість спілкування та виховання дитини, з метою стимулювання батьків дотримуватись рішення органу опіки та піклування, Сімейний кодекс передбачає можливість звернення до суду (ст. 159 СК України). Суд визначає способи участі одного з батьків у вихованні сина чи дочки, місце та час їхнього спілкування. І, звертаю увагу, що для суду рішення органу опіки та піклування носить лише рекомендований характер. Для звернення до суду необхідно грамотно скласти позовну заяву, в якій потрібно викласти всі ті факти, що і в заяві до органу опіки та піклування. Звертаю увагу, що батько не обмежений у зборі доказів, тому все залежить від його активної участі у даному процесі (це можуть бути свідчення родичів, друзів, сусідів, вчителів, вихователів і т.д.). Ось і виходить, що чоловікові для того, щоб брати активну участь у вихованні дочки та сина потрібно довести той факт, що він є гідним членом суспільства, гідним громадянином, а потім вже може претендувати на роль батька для рідної дитини.

Під час вирішення спору щодо участі одного з батьків у вихованні дитини береться до уваги ставлення особиста прихильність дитини до кожного з них, вік дитини, стан її здоров'я та інші обставини, що мають істотне значення. В окремих випадках, якщо це викликано інтересами дитини, суд може обумовити побачення з дитиною присутністю іншої особи. В практиці далеко непоодинокі випадки налаштування дитини проти батька, видумуючи негативні риси характеру останнього. Досить часто в моїй практиці траплялися випадки, коли колишні дружини бажають бути присутніми при спілкуванні колишнього чоловіка з їхньою дитиною, обгрунтовуючи це «стресовим станом дитини». Тому, в таких випадках я б порадила долучити до даної проблеми дитячих психологів з Центру соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді, які, після спілкування з дитиною нададуть об'єктивний висновок чи є необхідною присутність матері при таких зустрічах. Виходячи з власного досвіду подібних спорів, можу впевнено стверджувати, що психологи, як правило, надають висновки про те, що для спілкування з дитиною присутність матері не просто не обов'язкова, а й не рекомендована, так як їхні конфлікти негативно впливають на дитину. В окремих випадках на стадії судового розгляду є можливість здійснити психологічну експертизу на факт того, чи є у дитини психологічні травми від спілкування з батьком. Однак, потрібно пам'ятати, що процедура проведення подібної експертизи не досить приємна і некомфортна для дитини, тому

порадила б батькам знайти в собі сили на пошуки компромісів задля щасливого та здорового дитинства дитини.

Підсумовуючи вищевикладене, пропоную визначити рекомендований алгоритм дій у випадку, коли матір чинить перешкоди у спілкуванні з дитиною:

Написати заяву до органу опіки та піклування з метою встановлення графіку зустрічей батька з дитиною;

Одночасно подати до суду позовну заяву про усунення перешкод та встановлення способу участі батька у вихованні дитини.

Після задоволення судом позовної заяви виникає інша проблема – реалізація даного рішення. Графік побачень, знову ж таки, потребує взаємних проступків та домовленості між колишнім подружжям. Але якщо батьки перебувають в стані конфлікту, зробити це неможливо. І саме в такій ситуації батько змушений звертатись до органів виконавчої служби за допомогою у реалізації даного рішення, що також зумовлює виникнення конфлікту та напруженою комунікації. Тому, вважаю, що робота адвоката в подібних справах полягає не лише в допомозі отриманні рішення суду, але і в необхідності консультування сторін про наслідки його невиконання, з усвідомлення спільних інтересів колишнього подружжя – благополуччя та щастя дітей.

Варто зазначити, що законодавством передбачено і методи впливу на матір, яка чинить перешкоди на спілкування батька з дитиною, а саме, ст. 159 Сімейного кодексу України передбачено, що особа, яка ухиляється від виконання рішення органу опіки та піклування, зобов'язана відшкодувати матеріальну та моральну шкоду, завдану тому з батьків, хто проживає окремо від дитини. А також цією статтею передбачено, що у разі ухилення від виконання рішення суду особою, з якою проживає дитина, суд за заявою того з батьків, хто проживає окремо, може передати дитину для проживання з ним.

Варто зазначити, що не виконуючи рішення органу опіки та піклування тим з подружжя, хто проживає з дитиною, перш за все обмежує власну дитини у її правах, позбавляє її необхідної турботи, тепла та піклування. Адже неправильні та неприпустимі методи виховання дитини можуть призвести до неправильних життєвих установок, може згубно вплинути на світогляд та поведінку, а якщо дитина буде рости в атмосфері довіри, взаєморозуміння, то, як доведено відомими психологами, у підсвідомості буде бажання створити власну міцну сім'ю.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № № 40-44. – С. 356.

2. Цивільний кодекс України : науково-практичний коментар / За ред. Є.О. Харитонової, Н.Ю. Голубєвої. – К., 2008. – 740 с.
3. Цивільне право України: Навчальний посібник / За ред. Є.О. Харитонova, Н.Ю. Голубєвої. – К.: Істина, 2009. – 280 с.

Борисова Анастасія Олегівна,

аспірант заочної форми навчання спеціальності 081 «Право»

Міжнародного гуманітарного університету

Науковий керівник – д.ю.н., професор Кізлова О.С.

ВИЗНАЧЕННЯ КАТЕГОРІЇ «ІНФОРМАЦІЯ» У ПРАВОВОМУ СУСПІЛЬСТВІ

З розвитком теорії інформації та впровадженням її в практику громадської діяльності поступово стали з'являтися терміни «інформація», «інформаційна сфера», «інформаційні процеси». Розвиваються нові суспільні відносини – інформаційні, які вимагають як найшвидшого правового врегулювання з боку держави. Оскільки інформаційні правовідносини є результатом врегулювання суспільних відносин за допомогою певної сукупності правових норм, то дослідження цих відносин одночасно означає і виявлення їх об'єкта – інформації. Сам термін «інформація» з філософської категорії все більше перетворюється в правовий, а далі стає специфічним ресурсом сучасності, об'єктом правових відносин, отже в систему правових знань також внесено нові поняття, пов'язані з інформацією.

Поняття «інформація» в текстах нормативно-правових актів використовувалося вже давно і досить широко, однак самостійне значення поняття набуло в середині 90 рр. XX століття з початком інтенсивного розвитку інформаційно-комунікаційних технологій, що сприяли залученню більшості держав в глобальні процеси, пов'язані з інформатизацією.

За сучасних умов поняття інформації одне з основних для науки і культури, і тому інтерес до нього залишається незмінно високим з тих пір, як з другої половини XX століття, воно міцно увійшло у загальнотеоретичний ужиток. Велика кількість підходів до визначення поняття інформації, що існує в даний час, безперечно, говорить про те, що природничо-наукові галузі знання в цьому питанні досі перебувають в стані пошуку.

Існує багато напрацювань у теорії інформації, кібернетиці, інформатиці, проте в них відсутній розгляд даного поняття саме в контексті інформаційних комунікацій.